

Pytlík psích
hovínek

VTIPÁLEK LOUIS UVÁDÍ

Fanyrka Isla

JAK

UDĚLAT

Lidská
diskotéková koule

Z

Totální nadšení!

RŮDÍČŮ

Ómmmm!

OPRAVDOVĚ

Ha ha!

SUPERHVĚZDY

PETE JOHNSON

mladá fronta

Jak udělat z rodičů opravdové superhvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.mf.cz
www.albatrosmedia.cz

mladá fronta

Pete Johnson

Jak udělat z rodičů opravdové superhvězdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

JAK
UDĚLAT
Z
RŮDÍČŮ
OPRAVDOVÉ
SUPERHVĚZDY

PETE JOHNSON

JAK
UDĚLAT
Z
RODIČŮ
OPRAVDOVÉ
SUPERHVĚZDY

mladá fronta

Přeložila Eva Brožová

How to Change Your Parents Into Superstars

Copyright © Pete Johnson, 2020

Artwork © Nikalas Catlow, 2020

Translation © Eva Brožová, 2022

Published by arrangement with Random House Children's
Publishers UK, a division of The Random House Group Limited.

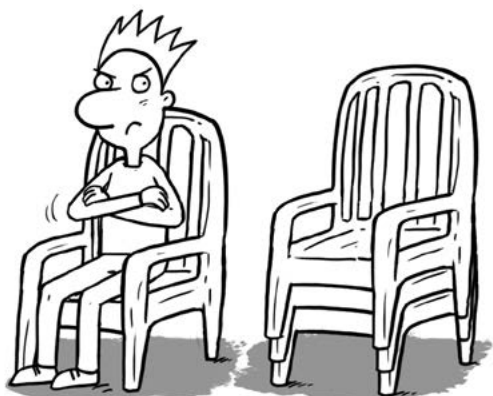
ISBN tištěné verze 978-80-204-6091-2

ISBN e-knihy 978-80-204-6094-3 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-204-6095-0 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-204-6096-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

Báječným Jayne a Claire
z Knihovnické služby
pro školy v Sheffieldu,
s láskou a obrovským díkem
za vaši podporu a povzbuzení.

Laskavost

Unesl mě nejnabručenější člověk v celém vesmíru.

Uvěznil mě v obrovském kumbálu plném ohavných plastových židlí. Musel jsem tam zůstat, dokud mě odtamtud máma s tátou nevysvobodili.

A když jsem přijel domů, co myslíte, že naši udělali? Upekli mi dort? Dali mi mimořádné kapesné, aby mi vynahradili všechn ten stres, který jsem zažil?

NE. POSLALI MĚ DO MÉHO POKOJE!

„Uvědomuješ si, že se do toho dneska málem zapletla policie?“ zakvílel táta, který se třásl vzteky.

„Ale, tati. To já jsem byl zavřený v kumbálu...“ podotkl jsem, ne logicky.

„Louisi... jdi prostě do svého pokoje!“ vykřikl totálně vytočený.

„Ještě jsem vám neřekl, co se stalo,“ začal jsem.
„Bylo to totálně úžasný.“

„Moc dobře víme, co se stalo,“ povzdychla si máma vyčerpaně.

Ale nevědí to.

Nikdo to neví – kromě Maddy. A mě.

A já to prostě musím někomu vylíčit. Takže uděláte pro mě laskavost? Smím vám vylíčit svoje neuvěřitelné odpoledne?

Smím? Super!

Můžeme přejít na další stránku?

Opožděné kouzlo

Úterý 22. dubna

17.30

Jsem Louis. Celým jménem Vtipálek Louis. Vyslovuje se to Lou-í, ne Lú-us, jak pořád říkal můj bývalý ředitel. Ale nikdy jsem ho neopravil: bál jsem se ho.

Mám jenom jeden talent – umím rozesmávat lidi. A od chvíle, co jsem byl améba, jsem snil o tom, že ze mě bude komik.

Právě teď jsem samozřejmě ve škole – zívnutí –, jenže každou neděli odpoledne vystupuju na vlogu. Nikdy neuhodnete na jakém! Připravte se na bombu.

Na vlogu Noaha a Lily.

Jsou super, ne? Tím myslím, že je sledovalo přes tři miliony pubertáků, jak si čistí zuby.

No, vystupoval jsem na konci některých jejich vlogů. Možná jste mě dokonce viděli. Jsem tem drzý kluk s hlavou jako cibule, co pomáhá dětem s jejich problémy a vypráví vtipy.

Nedávno mě Noah s Lily dokonce zapojili do jednoho ze svých žertíků. Plácli mě syrovou rybou přes obličej. Vůbec si neumíte představit, jak jsem byl pyšný. Krátce potom mi zavolali přes Skype...

„Jsi ohromně vtipný, Louisi, a máme tě moc a moc rádi,“ řekla Lily.

Rozzářeně jsem se usmál a zavtipkoval: „To chápu.“ (Jsem jedním z těch lidí, co musejí pořád vtipkovat.)

„Takže nám budeš strašně chybět,“ pokračoval Noah.

Přestal jsem se usmívat. Chybět? Ale já nikam nejedu.

Jenže oni ano.

Jedou natáčet celou řadu speciálních rozhovorů a žertíků do Ameriky.

„Mám pas,“ rozesmál jsem se (nápověda, nápověda). Noah s Lily se pobaveně uchechtli. „A jedna moje dobrá kamarádka – Poppy, špičková kouzelnice – je právě se svým dědou v Americe a má tam pár vystoupení. Určitě bych mohl bydlet u nich. Takže si nemusíte dělat starosti s mým ubytováním nebo jídlem, ani se špinavým prádlem...“

Noah s Lily se váleli smíchy a pak řekli, že fakt musejí jít. Nechápal jsem, proč mě neberou vážně! Určitě jim došlo, že jim beze mě prudce klesne sledovanost!

„No, je to pro vás úžasná příležitost,“ zaskřehotal jsem. „Jak dlouho budete pryč?“

Nevěděli. Každopádně měsíce a měsíce. „Sleduj dál naši show, jo?“ pronesl Noah těsně předtím, než mi zmizeli ze života.

Potom jsem tam celou věčnost seděl v totálním šoku.

Nakonec jsem oznámil Maddy, svojí manažerce – a holce, co se stalo. Byla taky v šoku, ale pak prohlásila: „Louisi, nikdy nezapomenu, jak ses tvářil, když tě Noah s Lily pleskli syrovou rybou přes obličej. Byl jsi k popukání. A já rozhodně nedovolím, aby přišel takový talent nazmar bez ohledu na to, co dělají Noah s Lily.“

O dva dny později mi Maddy řekla o *Rozesměj mě*. O nové talentové soutěži pro mladé komiky. Producent Marcus Capel pořádal po celé zemi konkurzy („Příští týden bych mohl být ve vašem městě!“). Ale také vyzval děti, aby poslaly pásek s třímínutovou nahrávkou, kde mu „nastíní svoji osobnost“.

Celý víkend jsme se s Maddy snažili „nastínit“ moji osobnost a pak jsme dychtivě čekali na jeho odpověď. Uběhl jeden nekonečný týden. Potom další...

NIC. Samozřejmě se to dalo vysvětlit jenom jediným způsobem. Moje nahrávka se musela na poště ztratit.

A tak jsme s Maddy natočili další a odeslali ji doporučeně (geniální, co?).

Tady svoje vyprávění krátce přeruším, abych vám prozradil tajemství, o kterém nikdo – ani Maddy – neví. Tolik jsem chtěl, aby mi Marcus Capel odpověděl, že jsem vyslovil přání.

Vyslovil jsem ho úplně tiše: „Jestli na světě existuje nějaký kouzlo, ať se mi Marcus Capel ozve.“

Ve skutečnosti na kouzla nevěřím, ale protože o kouzelnících a podobných věcech existuje tolik knížek, usoudil jsem, že to stojí za pokus, čistě pro případ. Každopádně, vůbec nic se nestalo.

AŽ DNESKA ODPOLEDNE!

Byl poslední den velikonočních svátků a my jsme s Maddy vyrazili do Londýna za jejími dvěma staršími sestrami Vicky a Zoe. Celý den jsme se procházeli v Covent Garden a pozorovali pouliční umělce a pak nás Vicky se Zoe pozvaly na fantastický oběd. Stihli jsme náš vlak zpátky, a když jsme se plahočili z nádraží – oba jsme se šíleně přejedli –, zvučný, sebejistý hlas nám řekl: „Dovolíte, mládeži?“ Přehnal se kolem nás chlápek s hipsterským plnovousem v bílé, u krku rozepnuté košili a sametovém saku. Za ním se vlekla paní s klukem, asi ve věku mého bráchy Elliota (sedm) – a táhli dva těžké kufry.

„O co se vsadíš, že je ten chlápek herec?“ zeptala se Maddy.

„Dokonce mi připadá trochu povědomý,“ prohodil jsem.

Sledovali jsme, jak cílevědomě kráčí k šíleně nóbl autu, které parkovalo hned vedle taxíků.

„Asi čekáte na mě,“ řekl.

„To je něčíčko,“ zamumlal jsem k Maddy, „když na tebe čeká auto.“

Potom se přes nádraží přehnalo jako tsunami jeho jméno: „Jsem Marcus Capel.“

Bylo to tak neuvěřitelné, že mi to připadalo, no... jako kouzlo. Opožděné kouzlo – svoje přání jsem vyslovil před několika týdny.

Ale jen si představte, že kdybychom s Maddy přijeli dřívějším nebo pozdějším vlakem, tak bychom Marcuse Capela prošvihli! Naše načasování však bylo zázračně dokonalé.

„Určitě sem přijel kvůli konkurzům,“ zadrmolil jsem. „Musíme zjistit, kde se konají.“

Maddy neodpověděla. Jen tam stála s pootevřenou pusou a vypadala, jako by ji někdo očaroval. Pak se zničehonic ze strnulosti probrala a vyhrkla: „Nesmíme ho ztratit z očí.“

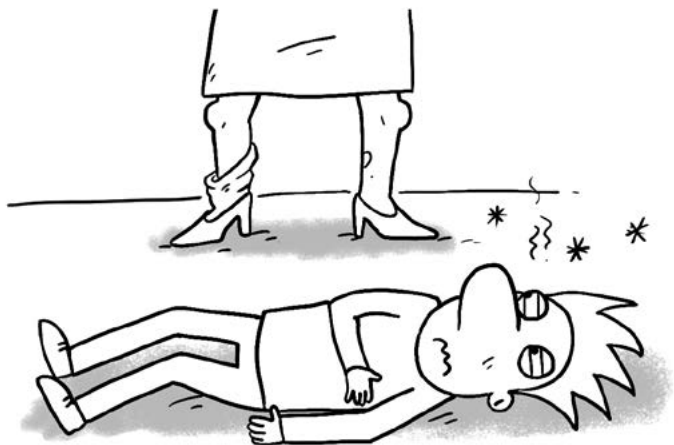
A vzápětí se rozběhla za Marcusem Capelem. V jeden šílený okamžik jsem si fakt myslel, že se za ním vrhne do toho nóbl auta. Maddy ale naskočila dozadu do taxíku a zaječela: „SLEDUJTE TO AUTO!“ Já se vrhnul za ní. Taxikář se otočil a zvědavě se na nás podíval. „Tohle jsem si vždycky přála říct!“ usmála se na něj.

Když jsme se rozjeli, zeptal jsem se jí: „Maddy, co přesně děláme?“

„Pochopitelně sledujeme Marcuse Capela,“ odpověděla a pak dodala: „O co se vsadíš, že pojedete do hotelu? Nejspíš do Belle Vue, což je nejluxusnější hotel v okolí.“

„A pak uděláme co?“ trval jsem na svém.

Maddy se naježila. „Jak to mám vědět? Nemůžu vymyslet všechno najednou, ne?“

Hotelový komik

Stěží jsme se stačili v taxíku pohodlně uvelebit, když, jak Maddy předpovídala, auto Capelových zahrnulo na působivou příjezdovou cestu hotelu Belle Vue. Poprosili jsme taxikáře, ať zastaví na protější straně ulice, aby si nás nevšimli, a zatímco jsme platili, sledovali jsme, jak Capelovi vcházejí do hotelu.

„A co teď?“ zeptal jsem se.

„Přestaň se mě pořád ptát,“ odsekla Maddy. „Nech mě chvíli přemýšlet.“ Soustředěně se zamračila a pak řekla: „Louisi, počkej tady.“

„Cože? Kam jdeš?“

„Zajdu do Belle Vue. Hned jsem zpátky.“ Po těch slovech zmizela.

Co má za lubem? Přistoupit k Marcusi Capelovi a nenuceně prohodit: „Zdravíčko, promiňte, že jsme vás sem sledovali, ale můžete mi říct, kde se konají konkurzy?“ Bude si myslet, že jsme se zbláznili! Třeba doufala, že když bude sama a slušně se zeptá, Marcus nezavolá ochranku. Možná ho dokonce potěší, že iniciativně zjišťujeme, kde se konkurz koná, a o to víc mu budeme sympatičtí.

Maddy se vrátila s úsměvem na tváři.

„Tak kde jsou ty konkurzy?“ zeptal jsem se nedočkavě.

„Nemám ánung. Ale Marcus Capel bydlí v pokoji číslo 41. Budeš si to pamatovat, vid'?“

„Proč, to musím?“

„Jo. Protože jsem v Belle Vue dostala geniální nápad.“

„Je nějaká šance, že mi ho prozradíš?“

Maddy se vítězoslavně usmála. „Chceš mluvit s Marcusem Capelem, Louisi?“

„Jasně že chci,“ odfrkl jsem.

„Ne, poslouchej. Mám to vymyšlený. Vyjedeš k pokoji 41 – vezmeš si výtah.“

„Jsi příliš laskavá,“ zamumlal jsem.

„Potom zaklepeš na dveře a řekneš: ‚Vítejte v hotelu Belle Vue.‘ Budeš předstírat, že jsi zaměstnanec hotelu, chápeš?“

„A on tomu uvěří?“ zeptal jsem se pochybovačně.

„Jo, protože řekneš, že jsi hotelový komik.“

„Mám lepší nápad. Co kdybych si přehodil přes hlavu prostěradlo a řekl: ‚Dobrý den, jsem hotelové strašidlo.‘“

„Louisi, myslím to vážně,“ prohlásila Maddy. „Hned potom, co řekneš: ‚Dobrý den, jsem hotelový komik,‘ mu předvedeš svoje číslo. To, co jsi mu poslal. To, který určitě neviděl. No, takhle mu nezbyde nic jinýho než se na něj podívat!“

„Můžeme mě vyhodit,“ namítnu okamžitě.

„Bude se válet smíchy, takže to neudělá. Navíc si pomyslí: ‚To je ale skvělá služba. Nejenže mi ke dveřím doručí jídlo a pití, ale taky špičkovýho komika.‘ Co se ti na tom nápadu nelíbí?“

Zaváhal jsem. „V tvým podání to zní, jako by to byla hračka, ale vsadím se –“

„Louisi, k Marcusi Capelovi se nejspíš nikdy blíž nedostaneme.“

„To je mi jasný.“

„A další taková šance se nám už možná nikdy nenaskytne – ne za celý náš život.“

„To je mi taky jasný,“ zamumlal jsem.

„A jakmile pronikneš do jeho pokoje, jsem si na-prosto jistá, že z tebe bude nadšený... a uvidí tvůj neobjevený komediální potenciál.“

Maddy mi tak věřila, že to zapůsobilo jako další kouzlo. Další kouzlo, které jsem potřeboval, abych prošel dveřmi hotelu.

Chvilku jsem se na ni díval. „Víš co?“